

tid betvioler, det gjør; korrekt burde det imidlertid ske. Det ærede Medlem for Sorø (Alberti) stemmer imod Valget, men ikke af de Grunde, som vi have anført. Han vil ikke have med det Vinbehuggeri at gjøre, som vi have inbladt os paa, og endnu mindre med det, som Mindretallet har præsteret. Han stemmer imod Valget paa Grund af det Valgtryk, som har fundet Sted. Derimod kan hans ærede Meningsfælle fra Kolding (Berg) ikke se, at der er noget det mindste Valgtryk. Han stemmer mod Valget af — Gud maa vide, hvilke Grunde. Jeg tror nærmest, fordi Bysfoged Becker bagefter har været saa uheldig at indberette Noget, som ikke er rigtigt. Det gaar det ærede Medlem her, som det gif ham ved Afstensvalget. Han har sine særegne Grunde — det synes at være Reglen for ham — for sine Afstemninger i Valgsager. Han stemte for Godkendelse af Afstensvalget, fordi Bysfoged Lindberg havde været i god Tro, det var den Gang det Afgjørende for det ærede Medlem. Disse Attester holder det ærede Medlem meget af at udstede. Hjort-Lorenzen havde opført sig vel; Bysfoged Lindberg havde været i god Tro, Baron Holck paa Høldenhavn har sagt til sine Arbejdere: I kunne stemme, som I ville, og det var smukt og rigtigt sagt. Ja, det er det ogsaa, jeg billiger det ganske, medens jeg dog skal sige, at det forresten kun var Baronens Pligt. Han er nu heldigvis ikke den Æneste; vi have Andre, der have gjort det Samme. Ved Skjelskørvalget er der store Gudsbesiddere, som have holdt sig fuldstændig udenfor Valgbevægelsen. Ved Høldenhavn ligesom andre Steder er der det Helbige, at Gæsterne have holdt sig udenfor; det er de tjenende Mænd, de Underordnede, som ville gjøre sig behagelige for Herkaberne, der møde op. Hvis det ærede Medlem vil se, hvad hans ærede Ven og Meningsfælle fra Sorø (Alberti) har noteret ud af Altkerne, vil han finde, at Skovrideren paa Høldenhavn ikke har været slet saa dydig som Baron. Da det nemlig blev tilkjendegivet Skovarbejderne, at det var Baronens Mening, at de skulde stemme, at det var deres Ret og Pligt at afgive deres Stemme, uden at han vilde sige, hvem de skulde stemme paa, saa siger Hr. Skovrider Emmeluth til dem, at de jo nok vide, at Baron i en Række af Aar har stemt for Høire, og at saa gjorde de det vel ogsaa. Det rammer ikke Baron, jeg er overbevist om, at han har været helt udenfor denne Sag, men Faktum bliver det Samme; Skovarbejderne have, jeg vil ikke sige, været underkastede et Valgtryk, men de ere bleene paavirkede paa en Maade, som jeg ikke finder heldig, men som det ærede Medlem imidlertid finder heldig. Han siger: Jeg har været Agitator i saa og saa mange Aar, og ligesom jeg indrømmer Andre Ret til at agitere, saaledes forbeholder jeg mig Ret til at agitere, som jeg vil, for at faae Folk til at stemme ligesom

jeg. I det næste Dieblif siger imidlertid det ærede Medlem, at vi maa behandle disse Sager med den største Videnskabsløshed, ellers staa vi i Fare for at komme paa Afveie. Det er en Modsigelse, som man ikke har Ret til gjøre sig skyldig i, naar man staa paa den Plads, som det ærede Medlem indtager. Man har ikke Ret til paa den ene Side at anbefale, at man skal være saa lidenskabsløs som mulig i disse Sager, og saa paa den anden Side at indrømme Enhver Ret til at agitere saa meget, han vil; thi netop ved disse Agitationer bringer man Befolkningen paa Afveie paa en Maade, som man ikke er berettiget til. Men hvad særlig Valgtrykket angaar, saa synes det steds mere og mere at komme frem, snart fra den ene Side og snart fra den anden Side, og det synes derfor, at det vil blive nødvendigt at træffe Foranstaltninger derimod. Jeg vil ikke sige, at det kommer frem ved dette Valg, thi her kan der ikke være Tale om synderligt Valgtryk, men vi have jo tilbagestaaende Valg, og der ville vi faae Seilighed til at lade dette Valgtryk ned. Det var dog ikke med Skovrider Emmeluths Bedrift, at det ærede Medlem var saa fornøjet, det var med den Skrivelse, som Forpagter Madsprang har forfattet, om hvilken det ærede Medlems erklærede, at han i politisk Henseende. Intet havde imod, hvad der stod i den. Det kan godt være muligt, det er jo Meget, der tiltaler det ærede Medlem, som ikke Alle forstaa, men det skal jeg ikke komme ind paa. Der er dog et Punkt i Slutningen af Forpagterens Skrivelse, som jeg tvivler om, tiltaler det ærede Medlem. Jeg skal tillade mig at læse den lille Passus op. Forpagteren siger i Slutningen af sin Skrivelse: „Da Sagen jo er af Bigtighed for hele Landet, at der mødes talrigt, og det rette Valg bliver gjort, vil jeg ligesuldt give Dagleien“. Der er nu ikke altsor megen Mening i dette, men man kan dog finde ud af, hvad det skal betyde dette med det „rette Valg“. (Stemmer: Ja, hvad betyder det?). Ja, det har Manden sagt i Forveien, nemlig at de skulde stemme paa samme Maade, som deres gamle Husbond, thi ellers vilde Landet blive ødelagt, og Folkethinget gaa til Grunde. Forpagteren kommer ogsaa til det mærkelige Resultat at tale imod Regjeringen, men det hører nu med til en af de Vendinger, som jeg vil overlade det ærede Medlem at studere i Erum, det er ikke nogen ganske let Sag at finde ud af disse Sætninger. De ligne for en Del Parolbesalinger, som en Felt-herre udslynger til sine Undergivne. At det ærede Medlem billiger denne Skrivelses politiske Indhold i det Hele, tvivler jeg unegtelig om, og jeg tror, at det ærede Medlem har Ret, naar han for henkastede til et andet æret Medlem, at Indholdet maatte Madsprang selv om, det kom ikke ham ved. Dette antager jeg, er det ærede Medlems virkelige Mening. Jeg skal forøvrigt ikke opholde mig videre ved dette Valgtryk, der, som sagt, ikke er